



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **P. S. T.**, nar.: X,
st. příslušnost X,
v ČR pobytem X,
*zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-17695-16/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-17695-16/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, jež mu byla rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 12. 2020, č. j. OAM-12605-23/PP-2020 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) zamítnuta z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „ZPC“), a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů podle § 87e odst. 4 ZPC.
2. Žalovaná o odvolání žalobce rozhodla rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021, č. j. MV-17695-5/SO-2021, jímž žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni žalobu, k níž bylo rozsudkem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61, rozhodnutí žalované zrušeno a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Důvodem kasačního rozsudku bylo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, zejména ve vztahu k žalobcově družce A. C. Žalovaná proti rozsudku Krajského soudu v Plzni podala kasační stížnost, která však byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, zamítnuta.
3. Ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti ale žalovaná vydala nové rozhodnutí ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-17695-16/SO-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým odvolání žalobce znovu zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Obsah žaloby

4. Žalobce uvedl, že má i nadále za to, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci v rozsahu, který je nutný pro vydání rozhodnutí, a takto částečně zjištěný skutkový stav nesprávně posoudily.
5. Žalovaná porušila ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), když po zrušení předcházejícího rozhodnutí bylo jejím prvním faktickým úkonem vydání napadeného rozhodnutí. Ve věci žalovaná neprovedla jakékoli kroky směřující ke konkrétnějšímu a věcnému posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky ve smyslu § 174a ZPC.
6. Dále byla porušena žalobcova procesní práva, neboť mu před vydáním napadeného rozhodnutí nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalovaná tak porušila i § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s vyjádřením žalobce k podkladům pro rozhodnutí. V důsledku došlo k porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákonem. Žalovaná tak nerespektovala závazný právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61, a navíc žalobci neumožnila plně využít jeho procesní práva garantovaná správním řádem.
7. Žalobce upozornil, že Krajský soud v Plzni došel v rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61, k závěru, že správní orgán I. stupně zcela rezignoval na posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí a žalovaná se jím zabývala toliko formálně a šablonovitě, když uvedla, že žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy svědčící o tom, že by rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. S právním názorem Krajského soudu v Plzni se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34. Dodal, že v daném řízení je třeba zkoumat zásah do rodinného a soukromého života žalobce, přestože dopady rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jímž se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou tak intenzivní jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění.

8. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dle žalobce neřídila právním názorem ani jednoho ze správních soudů. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu se žalovaná nicméně řídit ani nemohla, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě před vydáním rozhodnutí o kasační stížnosti. I přes pravomocný rozsudek Krajského soudu v Plzni žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že § 87e ZPC neukládá správnímu orgánu I. stupně zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť k aplikaci § 174a ZPC dochází tehdy, pokud některé ustanovení tohoto zákona ukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tento závěr je v přímém rozporu jak s rozsudkem Krajského soudu v Plzni, tak s rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
9. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přesto dále uvedla, že posoudila přiměřenost napadeného rozhodnutí a odkázala na překonanou nebo pro případ irelevantní judikaturu. Opět zopakovala své předchozí argumenty týkající se pasivity žalobce při prokázání jeho vazeb k České republice či k jejímu občanu. Závěrem uvedla, že žalobci není napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky či znemožněno požádat o jiné pobytové oprávnění.
10. Dle žalobcova názoru se tak žalovaná v napadeném rozhodnutí omezila na opakování argumentů, které byly již dříve shledány irelevantními. S posouzením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se opět vypořádala formalisticky a šablonovitě, když bez náznaku snahy o reálnou úvahu o konkrétním případě uvedla veskrze pouze odkazy na judikaturu.
11. Žalovaná podle žalobce nedisponuje dostatečnými podklady pro náležité posouzení poměření dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, svědčí o tom její opakovaná, irelevantní a nedostatečná argumentace. Tyto nedostatky ale nepramení z procesní pasivity žalobce. Ten opakovaně navrhoval, aby byl proveden jak jeho výslech, tak výslech jeho partnerky. Žalovaná ale tyto důkazní návrhy žalobce odmítala, ačkoli by realizované výslechy mohly sloužit jako podklad k pozitivnímu i negativnímu rozhodnutí o žalobcově žádosti. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí žalované ve skutkově obdobném případě ze dne 12. 4. 2021, č. j. MV-35190-4/SO-2021, v němž žalovaná došla k závěru, že v rámci dokazování měl být proveden výslech účastníka řízení a jeho družky, neboť by bylo osvětleno, zda je jejich deklarovaný vztah trvalý.

Vyjádření žalované

12. Žalovaná uvedla, že plně respektovala rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61, a s ohledem na zákonné lhůty a nemožnost přerušování správního řízení do doby vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu postupovala právě dle pro ni závazných závěrů krajského soudu. Napadené rozhodnutí řádně odůvodnila a žalobce na jeho procesních právech nezkrátila.
13. K věrohodnému prokázání splnění podmínky rodinného příslušníka podle § 15a ZPC žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013, dle něž žadatele tíží břemeno tvrzení a důkazní, záleží přitom na žadateli, jakým způsobem doloží splnění podmínek dle § 15a odst. 4 písm. b) ZPC, respektive jaké hodnověrné, ucelené, konzistentní a vzájemně se doplňující skutečnosti uvede tak, aby byl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

prokázán trvalý citový a jiný vztah s občanem EU.

14. Žalovaná ze spisového materiálu zjistila, že žalobce nepostupoval při prokazování postavení rodinného příslušníka dle zaslané výzvy k odstranění vad podané žádosti a zároveň nedoložil věrohodné důkazy ani k odvolání. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno, neboť v souladu s § 52 správního řádu je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této otázce potvrdil řádně zjištěný skutkový stav i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61.
15. Žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil jiné relevantní skutečnosti či rodinné vazby vztahující se k území České republiky či jinému občanu kromě partnerky A. C. Tvrzení žalobce, že na území pobývá jeho strýc s rodinou, na něž má silné rodinné vazby a je s nimi v kontaktu, považuje žalovaná za pouhé obecné konstatování. Žalovaná nevyzývala žalobce k upřesnění jeho vztahu se strýcem, protože se jedná o rodinnou vazbu, která sama o sobě u zletilých osob není důvodem pro udělení pobytového oprávnění. K posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí za situace, kdy žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění, odkázala žalovaná na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-45. Dále žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, v němž je uvedeno, že ve výjimečných případech je při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC třeba aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod přímo. Za výjimečný lze považovat případ, kdy cizinec vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá.
16. Žalobce však uvedl pouze obecná a nekonkrétní tvrzení, přičemž kromě deklarované vazby na partnerku po celou dobu řízení neuvedl ani nedoložil žádné další konkrétní osoby ani jiné konkrétní rodinné vazby. Partnerský vztah žalobce byl podrobně posouzen v rámci posuzování otázky, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a ZPC. Správní orgány došly k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, neboť na území České republiky pobývá krátkou dobu, a žádné zvláštní okolnosti žalobce neuváděl.
17. K aktivaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, konstatoval, že k jeho aktivaci musí účastník řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, teprve pak se musí správní orgán s námitkou vypořádat. Tento článek může být použit jen za předpokladu, že konkrétní argumenty nejsou na první pohled nemyslitelné, zdánlivé či zjevně nespádají pod ochranu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
18. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývala možnými dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K námitce, že žalobci bylo odepřeno procesní právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaná uvedla, že spisový materiál před vydáním napadeného rozhodnutí nijak nedoplňovala, ani neprováděla další dokazování. Nebyl tak dán důvod k vyzvání žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žádná procesní práva žalobce tak nebyla porušena.

Jednání ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Soud ve věci konal dne 18. 1. 2023 jednání. Zúčastnil se jej zástupce žalobce, advokát Mgr. Petr Václavek; za žalovanou jednala pověřená zaměstnankyně Mgr. Markéta Pokorná. Zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby. Shrnul žalobní body a uvedl, že žalovaný postupoval v rozporu se závazným právním názorem Krajského soudu v Plzni a své procesní pochybení tak nenapravil. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromých a rodinných poměrů žalobce nebylo provedeno. Vedle toho zástupce žalobce upozornil, že žalobce nedostal příležitost se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s podklady pro jeho vydání. Pověřená zaměstnankyně žalované odkázala na vyjádření k žalobě. Uvedla, že žalovaná rozsudek Krajského soudu v Plzni při vydání napadeného rozhodnutí respektovala.

Posouzení věci

20. Žalobce ve své žalobě vznesl dva okruhy žalobních námitek. První z nich se týká nedostatečného zjištění skutkového stavu věci a následného nesprávného právního posouzení, a to v návaznosti na závazný právní názor Krajského soudu v Plzni obsažený v jeho předchozím kasačním rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021-61. Druhý se pak týká nesprávného procesního postupu žalovaného v řízení, v jehož rámci nebyla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
21. Soud se nejprve zabýval otázkou náležitého zjištění skutkového stavu, respektive řádného právního posouzení. V tomto směru je vhodné poznamenat, že přechodí rozhodnutí žalovaného v dané věci soud svým kasačním rozsudkem zrušil pro nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromých a osobních poměrů žalobce. Soud zjistil, že správní orgán I. stupně toto posouzení neprovedl vůbec, žalovaná pak jen formálně a šablonovitě, přičemž se spokojila s konstatováním, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádné relevantní důkazy, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů daného rozhodnutí. Krajský soud v Plzni ve svém citovaném kasačním rozsudku dále uvedl: „36. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí je dána pouze v těch případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. V dané věci byl aplikován § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u kterého zákon výslovně nepředpokládá zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Ani tato skutečnost však ještě automaticky neznamená, že by správní orgány nebyly vůbec povinny se dopady svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabývat. V daném případě bylo v průběhu řízení zjištěno, a samy správní orgány s touto skutečností argumentovaly v rámci odůvodnění svých rozhodnutí a nijak ji nerozporovaly, že žalobce je ve vztahu s českou občankou paní C., jak je ostatně potvrzeno záznamem o provedené pobytové kontrole, a že jí pomáhá s péčí o jejího nezletilého syna. Je tedy zřejmé, že správní orgány nerozporují samotnou existenci partnerského vztahu, ale „pouze“ jeho intenzitu resp. trvalost. Za takové situace však nemohly správní orgány rezignovat na posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tento závěr vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, a v návaznosti na který je nutno posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce i přes to, že národní zákonná úprava tuto povinnost výslovně nezakotvuje. Soud na okraj též podotýká, že žalobce již v průběhu správního řízení též tvrdil, že na území České republiky má také svého strýce s rodinou, se kterými je v kontaktu. Pokud se v daném případě správní orgány posouzením

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přiměřenosti rozhodnutí do života žalobce nezabývaly, zatížily tak své rozhodnutí vadou, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.“ Citované závěry Krajského soudu v Plzni byly následně potvrzeny i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, který konstatoval, že správní orgány „Nezkoumaly dopad předmětného rozhodnutí pro žalobcův rodinný a soukromý život, který primárně odvozoval od existence vztahu s českou občankou (A. C.). Správní orgány nezkoumaly ani další žalobcem tvrzené skutečnosti mající relevanci k jeho soukromému a rodinnému životu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud pro nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zrušil žalobou napadené rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu.“ Konečně Nejvyšší správní soud uvedl: „S ohledem na výše rekapitulovanou právní úpravu a judikaturu však musí souhlasit se závěrem krajského soudu o nutnosti důkladně zkoumat i v takovém případě dopady pro soukromý a rodinný život žalobce. Ačkoliv obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, je třeba i v daném řízení důkladně zkoumat zásah do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30 a v něm citovanou judikaturu).“ Jakkoli tedy žalovaná vydala napadené rozhodnutí dříve, než Nejvyšší správní soud vydal citovaný rozsudek, na věci to nic nemění, neboť závěry, kterými byla žalovaná vázána ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., byly Nejvyšším správním soudem následně aprobevány.

22. V rozhodnutí, které je nyní napadeno žalobou, věnovala žalovaná hodnocení přiměřenosti jeho dopadů strany 12 a 13 (relevantní pasáž odůvodnění začíná posledními dvěma řádky strany 11). Vyšla přitom z tvrzení, že sám ZPC jí v případě daného rozhodnutí dle § 87e ZPC neukládá povinnost přiměřenost jeho dopadů zkoumat. Tato pasáž odůvodnění je v projednávané věci nadbytečná, neboť již bylo předchozím rozhodnutím Krajského soudu v Plzni postaveno na jisto, že v projednávané věci plyne povinnost správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí z čl. 8 Úmluvy, tedy z mezinárodněprávního závazku České republiky, což následně aprobevoval i Nejvyšší správní soud. Dále žalovaná citovala z judikatury Nejvyššího správního soudu, načež znovu konstatovala, že žalobce nepředložil v průběhu řízení žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí by představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná tak učinila i přesto, že nesprávnost této úvahy v projednávané věci výslovně Krajský soud v Plzni konstatoval ve svém předchozím kasačním rozsudku. Žalovaná pak pokračovala citací rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle něhož k potenciální aktivaci článku 8 Úmluvy musí vést konkrétní námitka nepřiměřenosti ze strany dotčeného cizince. Ani tuto citaci nelze v daném případě považovat za přílehu, protože jak Krajský soud v Plzni, tak Nejvyšší správní soud již v nyní projednávaném případě dospěli k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí vyplývající z článku 8 Úmluvy správním orgánům již vznikla.
23. Žalovaná tedy prostřednictvím napadeného rozhodnutí nadále polemizuje se závazným právním názorem soudu, přestože je jím podle § 78 odst. 5 vázána (a přestože sama ve vyjádření k žalobě tvrdila, že závěry Krajského soudu v Plzni plně respektovala). Následně žalovaná opět uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil „jiné relevantní skutečnosti či rodinné vazby vztahující se na území ČR, resp. k jinému občanu“, načež konstatovala, že zmínky žalobce o jeho strýci Vu Van Loi a jeho rodině byly zcela obecné a nekonkrétní. Své hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pak žalovaná v podstatě uzavřela konstatováním, že kromě žalobcem deklarované vazby na partnerku jím nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v průběhu řízení uvedeny ani doloženy žádné další konkrétní osoby ani jiné konkrétní vazby, které by mohly připouštět úvahu o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Poslední část relevantního úseku odůvodnění byla opět věnována citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu.

24. Na podkladě této rekapitulace je třeba uzavřít, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu vyslovený v jeho kasačním rozsudku.
25. Žalovaná se především v otázce přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí znovu vůbec nezabývala partnerským vztahem žalobce k paní A. C., jehož existenci však samy správní orgány ani nepopírají. Ve vztahu k ní se spokojila s tím, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se jednalo o vztah, na jehož základě by bylo možno žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a ZPC. To však ještě samo o sobě neznamená, že je a priori vyloučeno, že by žalobou napadené rozhodnutí mohlo představovat nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého života. Hlediska, jimiž je nutno posuzovat problematiku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, nejsou shodná se zákonnými kritérii, za jejichž splnění lze cizince považovat za rodinného příslušníka občana EU. Skutečnost, že určitý vztah nenaplnuje podmínky § 15a ZPC, automaticky nevylučuje nepřiměřený zásah do soukromých a rodinných poměrů žalobce vzhledem k tomuto vztahu ve smyslu § 174a ZPC, resp. čl. 8 Úmluvy. Proto ani není možno rezignovat na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce s ohledem na konkrétní partnerský vztah jen s tím, že na jeho základě nebylo možno žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince má jiný předmět, jiná hlediska a jiný smysl, a proto je třeba jej také příslušně jiným způsobem uchopit.
26. Předpokladem takového postupu je náležité zjištění skutkového stavu. V projednávané věci nemůže obstát závěr žalované, že žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí má do jeho soukromých a rodinných poměrů nepřiměřené dopady. Soud již ve svém přechozím kasačním rozsudku konstatoval, že z hlediska žadatelů o pobytové oprávnění je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přihlédnout i k těm okolnostem, které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí, správního spisu či jiných zdrojů. Tento žádoucí postup, který je v zájmu samotných účastníků, však není možno zaměňovat s povinností vyplývající pro správní orgány z § 174a ZPC či z něj vytvářet břemeno tvrzení a důkazní tížící tyto cizince.
27. Nyní nezbývá než zopakovat, že žalovaná tedy nemůže na žalobce přenášet pomyslné důkazní břemeno, aby on svou důkazní aktivitou prokázal, že dopady jejího rozhodnutí budou nepřiměřené. Naopak, stále se tu jedná o povinnost žalované prokázat a zdůvodnit, že její rozhodnutí naopak nepřiměřené nebude. V této souvislosti je také třeba znovu uvést, že žalobce zcela jednoznačně tvrdil a prokazoval existenci vztahu k občance ČR, A. C. a jeho existenci nepopřely ani samy správní orgány. Již tím samým jim vznikla povinnost se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí zabývat, a to právě ve vztahu k tomuto partnerskému vztahu žalobce a A. C. Žalovaná toto posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí mohla učinit jak na podkladě dosud shromážděných podkladů ve správním spise, pakliže by dospěla k závěru, že jsou k tomuto účelu dostatečné,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případně mohla spisový materiál doplnit, nebo za tím účelem rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložit doplnění správního spisu jemu. V každém případě však výsledkem jejího postupu mělo být konkrétní posouzení přiměřenosti dopadů jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na podkladě konkrétních ve správním řízení zjištěných skutečností. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí obsaženo není. V napadeném rozhodnutí pak není obsaženo ani posouzení přiměřenosti jeho dopadů ani ve vztahu k tvrzenému strýci žalobce, když se žalovaná spokojila s konstatováním, že se ze strany žalobce jednalo pouze o obecná tvrzení. Žalobce měl ale v tomto případě být alespoň poučen o tomto názoru žalované a měl mu být vytvořen procesní prostor pro doplnění rozhodných tvrzení. Žalovaná místo provedení tohoto posouzení nadále polemizovala o tom, zda je v rámci nyní řešené věci má vůbec provádět, což už je ovšem Krajským soudem v Plzni i Nejvyšším správním soudem vyřešená otázka.

28. Žalovaná tedy neodstranila procesní pochybení, kvůli němuž bylo její předchozí rozhodnutí soudem zrušeno. Za takové situace nemůže obstát ani nynější napadené rozhodnutí, jelikož vykazuje stejné vady, kterými bylo stíženo již předchozí rozhodnutí žalované v této věci.
29. Za dané situace, kdy je již zřejmé, že napadené rozhodnutí bude zrušeno, je již vypořádání druhé žalobní námitky týkající se tvrzeného procesního pochybení žalované, která nevyzvala žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, z pohledu výsledku tohoto řízení nadbytečné. Žalovaná bude muset ve věci znovu rozhodnout, a to po zvážení, zda jí současný stav podkladů obsažený ve správním spise postačuje k provedení řádného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce. V případě, že zjistí, že tomu tak není, bude na ní, zda – při zachování procesních práv žalobce – doplní spis o nové podklady sama, nebo zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uloží doplnění zjišťování skutkového stavu jemu. Po případném doplnění podkladů do spisu je však nezbytné, aby bylo žalobci umožněno se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Nad rámec uvedeného je však možno uvést, že druhý žalobní bod nebyl důvodný, neboť žalovaná nijak před vydáním napadeného rozhodnutí spisový materiál nedoplňovala. Po vydání předchozího rozsudku Krajského soudu v Plzni tak znovu rozhodovala o podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž není důvod, aby se v tomto případě neuplatnilo pravidlo obsažené v § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož se ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu použije jen tehdy, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem, jakkoli v nyní posuzované věci žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně neměnila, ale potvrzovala při zamítnutí podaného odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu. Zůstaly-li podklady pro vydání rozhodnutí totožné jako před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebyl žádný důvod, aby žalovaná umožňovala žalobci znovu se s nimi seznamovat, jednalo by se o nadbytečný úkon. Žalobce se mohl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, což skutečně učinil dne 21. 10. 2020. K podkladům pro vydání rozhodnutí se přitom i vyjádřil podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 4. 11. 2020.

Závěr a náklady řízení

30. Soud tak s ohledem na výše uvedené došel k závěru, že žaloba, již se žalobce domáhal Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zrušení napadeného rozhodnutí, je důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku proto napadené rozhodnutí zrušil.

31. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
32. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 3 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“), sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Ke každému úkonu náleží náhrada hotových výdajů po 300 Kč, celkem 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 142 Kč. Celková náhrada nákladů řízení tak činí 15 342 Kč.
33. Soud žalobci nepřiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť s tímto návrhem nebyl žalobce úspěšný.
34. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. ledna 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu